

Mirosław Welz

Poeta, pisze również teksty piosenek. Członek Związku Literatów Polskich. Wydał dziewięć tomików poezji. Animator konkursu poetyckiego „Dźwiękosłowa”. W ramach festiwalu Natchnieni Bieszczadem odbył się w br. także ogólnopolski konkurs piosenki poetyckiej. Wykonawcy piosenek z poetyckimi tekstami Welza zdobyli miejsce pierwsze (Kapela z Przypadku) i trzecie (Piotr Kędziora) – ten utwór zamieszczamy poniżej.

Miserere mei

Różnie bywało i mam swoje lata
Pisuję wiersze – żaden ze mnie wieszcz
Choć nie mam skrzydeł to potrafię latać
Gdy lotne słowa uniosą mnie hen

Różnie bywało z napitkiem i z jadłem
Serce nie służy gdy rozum nie pan
Sto razy wstałem – sto razy upadłem
Coraz mniej ludzka w lustrze moja twarz

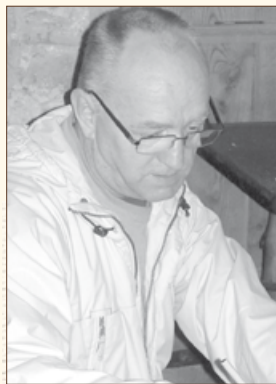
Czasami słowu trudno o modlitwę
Kiedy skłamało niejedną już raz
Lecz jeśli Panie zechcesz je usłyszeć
Zostaw mnie proszę takiego jak masz

*Słabego jak dziecko jest słabe
Słabego gdy upadam znów
Słabego gdy z trudem powstaję
By iść – żeby za Tobą pójść*

Żywoć człowieczy jest pono pisany
Nim pierwszy oddech pierwszy dziecka płacz
Nim przytulenie ciepłej piersi mamy
Zanim zacniemy swój los w ręce brać

*Choć słabo jak dziecko jest słabe
Choć słabo gdy upadam znów
Choć słabo gdy z trudem powstaję
By iść – żeby za Tobą pójść*

Krzysztof Mikołajczyk

U. r. w 1954 r., warszawianin, obecnie mieszkaniec Kłobucka. Pisze od 2012 roku za namową żony. Publikacje na portalu literackim „Publixo”, gdzie próbuje poznać i przyswoić zasady poetyki. Wyróżnienie w XVI Ogólnopolskim Konkursie Poetyckim „O ludzką twarz człowieka”. Wiersz *Bieszczadzki anioł* został umieszczony w *Drugiej Antologii Dźwiękosłowa*. W tegorocznej edycji „Dźwiękosłowa” zajął I miejsce.

Do rychłego niebawem

Gdzie się zapodziałeś, bieszczadzki aniele?
Gdzieżeś mi się schował, aniele zielony?
Może wystrojony w płaszcz z jesiennych liści
samotnie wychylasz zielony kielonek?

Może po kapliczkach włóczysz się zgrzybiałych
i wyblakłych świętych prosisz o gościnę,
by strudzonym skrzydłom dać odpocząć wreszcie,
w zacisznej ostoi móc przeczekać zimę?

Może do Łopienki, zielony pielgrzymie,
ruszyłeś ku chwale Świętej Męczennicy?
Ucziwszy zadumą bieszczadzkie Zaduszki,
śpisz na ciepłym sianie w cerkiewnej dzwonnicy?

Niechaj ci się przyśni wiosna kolorowa.
Niech ci szybko miną zimowe miesiące.
Strojny w świeżą zieleni znów wyruszysz w drogę
swym odwiecznym szlakiem pokłonić się słońcu.

Wciąż wierzę w spotkanie ludzi niezwykłych,
omamionych czarem, natchnionych Bieszczadem.
W cieniu połoniny, gdzie wolność i cisza,
zielony aniele: rychłego niebawem!

Marek Petrykowski

U. r. w 1965 roku w Krośnie, gdzie mieszka i pracuje. Debiutował w antologii *Las w karpackim śnie* wierszem *na Smereku*. Laureat wielu konkursów ogólnokrajowych i międzynarodowych, a jego wiersze drukowane były w pokonkursowych almanachach. Debiutancki tomik *Cytrynowo* (2012) został nagrodzony za najlepszy debiut Podkarpacia 2012 przez rzeszowski oddział ZLP. W 2015 roku wydał kolejny tom wierszy *Muzeum Złotych Rybek*. Jest członkiem Klubu Literackiego Regionalnego Centrum Kultur Pogranicza w Krośnie. W tegorocznej edycji „Dźwiękosłowa” zajął II miejsce.

święte deski

w spróchniałym pniu święty
jest próg lasu i święte
jego sosnowe miecze połamane wiatrem

pochwalone bądźcie liście gontów
cerkwi w Uluczu święte krokwie
pastoforia i nawy

klękam przed wami na Dębniku
pod każdym skrzyżowaniem desek
z żołądziami różańca

pochwalony niech będzie Chrystus
na północnej ścianie i choćby
wzniesienie jednej modlitwy

Józef Bilski

Historyk, poeta, animator kultury. Zafascynowany wszystkim, co wschodnie. W Bieszczadach znajduje to, co jest mu bliskie – wrażliwość, wielokulturowość, przenikanie rzeczywistości sacrum – profanum, realności z mistycyzmem, wczoraj z dziś; jednym słowem – inny świat. Laureat ogólnopolskich konkursów poezji. Mieszka w Lublinie. W tegorocznej edycji „Dźwiękosłowa” zajął III miejsce.

Dyptyk wędrowny

*** (w drodze – idąc)

usta starych
ludzi
opowiadają czas
oczy śmierć
Tutejszej galaktyki

malwy
z przyzwyczajenia
udomowione

nie dzwoni
ni zbór ni cerkiew ni klasztor

dzwonią na niebie
żurawie

*** (w drodze – stojąc)

błądzisz ciągle błądzisz
wsi zapadłych szukasz
szepców

noc
w błękitach zjaw oczy

czas mierzony
w papierosa dym

ciszy zatracenie
czas dorzucić nowych zmian
marzenia w szklance zamieszać

z kapliczki twarz
deszcze
domalowały łzy

pod nią
ślimak buduje
dom

nawet telefon
milczy przywoicie

w niebie cerkwie
jak ptaki

Mieczysław A. Łyp

Poeta, krytyk literacki, edytor, fotografik, aktywny promotor kultury i sztuki Podkarpacia. Prezes rzeszowskiego oddziału Związku Literatów Polskich. Autor kilkunastu książek poetyckich. Laureat Złotego Pióra (1992, 2010) i wielu ogólnopolskich konkursów poetyckich. Wyróżniony w tegorocznej edycji „Dźwiękosłowa”.

Czytanie ikony

W błękit wchodzę
przez rozłożyste drzewa gaju oliwnego
i kolumny świątyni
wiszących u szumiącego morza
na białych skarpach

Mój szepc
i moje słowa
świt wyprowadza
pod koronę niebios

A niebios
jak u Nowosielskiego
– całe w błękitach
łagodnych jak modlitwy aniołów
i nimby Świętego Cyryla i Świętego Mikołaja

Ciągle widzę
to piękno to światło
to nasycenie
życia i śmierci
zdrady i grzechu
przebaczenia i pokuty
świętą barwą nadziei
świętą barwą naszych imion
w przepastnych otchłaniach świata

Andrzej Gałowicz

Doktor nauk humanistycznych, historyk literatury, krytyk, recenzent, polonista. Trochę poeta, trochę prozaik. Autor kilkudziesięciu publikacji naukowych oraz książek, np. *Twórczość poetycka Jana Rostworowskiego*. Publikował m.in. w „Ruchu Literackim”, „Polonistyce”, „Frazie”, „Zeszytach Naukowych UR”.

Miejski dagerotyp

Przeźroczyście jak duch wietrzny
W marynarce jak firana
W gruncie też bezużyteczny
W skarpet dziurze po kolana
Z perspektywą na dożycie
Włokący się jako mgła
W mniejszościowym parytecie
Ja – mieszkaniec miasta szkła.

Belfegory

Jest zmosfera dzienna,
jest i nocna zmosfera.
Zmorą może być mąż lub rzadziej żona,
lecz zmorą zmór gotycką i upiorną,
która wciąż rzeźbi świata dualizm,
żeś ty atrofia, chaos, gładka kora,
On zaś Absolut plus Profesjonalizm,
jest duch nieomylnego dyrektora.

Wiersz cudny wielce

*naśladujący ars poetica Jana Tulika,
napisany po piwach dwóch, doskonale warzonych,
na cześć „Legend Krosna...” i autora tychże*

Na skwerach pijaczęta budzi świtu rosa,
śpi mieścina znużona całodziennym smętem,
a nad krzywym chodnikiem leci Muza bosa,
by się z Jasiem Tulikiem podzielić talentem.

Pełń w łazience, a w kuchni nieprane skarpetki
i twarz niegolona pewnie tygodniami,
kawa z klawiaturą jak ścięgi serwetki –
taką cenę się płaci, gdy Muza omami...

Poeta czuwa, nie śpi, pracuje poeta,
i kolejny już tydzień zrabowany snowi,
z szarych ugorów dziejów kolorów rozeta
jak hołd z prozy wywiedzion, sprzedany mitowi.

Miastu z klasztorami i bram ułomkami
szaty godowe kroi poeta z Betleja,
co w rucianym wianku dziś tu między nami
cudnie łączy czas z czasem, wyobraźnią skleja...